

Bellesa en temps de desolació

Text > XAVIER CASTILLÓN

«La Història l'escriuen els vencedors... Però la Veritat pertany als oblidats... i als bojos», escriu Pedro Burruenzo en el llibret del seu nou últim disc, *al-Majnún*, terme àrab que, com ja es detalla a la coberta en cinc idiomes, vol dir 'el boig', entès com aquell que, amb una clarividència excepcional, transita a contracorrent de la resta, encara que això el condemni a la incomprensió i a l'ostracisme. És cert que Burruenzo, que en els anys vuitanta i noranta del segle XX va ser, amb Claustrofobia, capdavanter de la nova Barcelona mestissa, porta bona part del segle XXI mirant artísticament cap a aquella al-Àndalus que, en l'edat mitjana, va ser gresol de cultures i espiritualitats diverses. Això sí, tant amb la Bohemia Camerata com, ara, amb la Nur Camerata, l'aproximació de Burruenzo a la música i la poesia d'aquells temps està feta amb una perspectiva contemporània,

com una obra viva i aliena a la rigidesa de la musicologia: «L'únic que m'interessa és fer música veritablement emocional. Es preveu un gran col·lapse econòmic/ecològic/social que no trigarà gaire. Haurem de ser capaços de crear molta bellesa per compensar el temps de desolació que ens ha tocat viure», afirma el músic resident a Sant Feliu de Guíxols, també conegut pel seu activisme mediambiental.

Per tot això, no sorprèn que en aquest disc hi hagi temes amb títols com ara *The Andalusí Blues Project*, *Havanera sufí* i *La sardana de la Jamila* (les dues últimes, cantades en català), que, lluny de voler ser irreverents, reivindiquen el llegat andalusí de la hibridació i la barreja. Coproduït per Burruenzo i Robert Santamaría, aquest disc essencialment acústic, construït amb instrumentació tradicional i cordes clàssiques (amb petits detalls de baix MIDI i sintetitzador) depara al-

BURRUEZO & NUR CAMERATA.
al-Majnún. Satélite K, 2021.

guna sorpresa, com ara *Qalbi andalusí (de-construcció istihlal)*, en què es pot escoltar un fragment que recorda l'himne d'Espanya: segons Burruenzo, una altra demostració que «la cultura peninsular té un deute amb el llegat andalusí».

ROSA ZARAGOZA. *Pura i senzilla com Abigail*. Discmedi, 2021.

TROPIKO. *Liquen*. Tropiko, 2021.

L'amor, sempre l'amor

Text > XAVIER CASTILLÓN

El 26 d'agost del 2021, la cantant barcelonina Rosa Zaragoza va gravar en directe les nou cançons incloses en aquest disc, a l'emblemàtic pati del Centre Bonatruça Porta de Girona, la seu del Museu d'Història dels Jueus: el pati on Zaragoza va començar a interpretar en públic, fa quaranta anys, les cançons

dels jueus catalans, silenciades durant mig mil·lenni. Ben acompanyada per Eduard Iniesta, Rusó Sala i Míriam Encinas, Rosa Zaragoza posa veu a poemes de diferents autors, extrets del llibre *Poemes hebraics de jueus catalans (segles XI-XV)*, d'Eduard Feliu i Jaume Riera. Un disc preciós sobre l'amor, el carnal i l'espiritual, que no caduca.

La fusió natural

Text > XAVIER CASTILLÓN

Provinent d'El Cigarrito de Después, un grup que ha voltat molt en els últims anys amb els seus ritmes mestissos, el cantant Erik Sánchez va iniciar la seva trajectòria en solitari coincidint amb l'arribada de la pandèmia, primer com a Erikotropiko i ara ja només com a Tropiko. Després d'alguns singles, publica el seu pri-

mer disc, un EP amb cinc cançons que mostra una varietat d'estils i de temàtiques: una fusió feta d'una manera tan natural i simbiòtica com el líquen que dona títol al disc. Bones melodies conviuen amb ritmes ballables i evidentment tropicals (el *reggae* i la *rumba*), en un disc molt apte per traspasar fronteres i arribar a grans audiències.